

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923 - ΕΤΟΣ Ε ΑΡ. 222

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΜΑΑΪΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΕΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ Κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
'Οδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡ ΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἑτησίᾳ ἡρ. 50.- Ἑξάμ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ " Φρ. 50.- " Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ " Δολ. 4.- " Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξεις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

Ⓢ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Ⓢ

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

Μετάξινο, ἄβρο καὶ ποικιλόχρωμο,
ἀγρίμνησι μίᾳ περασμένης ἀγαπούλας,
τὰ δάκρυα τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγάπησας
μαζὶ μὲ τὴ στοργὴ κάποιας καρδονύλας

Λόγια γλυκὰ ποὺ γίναν ἀροσιούλιονδα
καὶ μέσ' στὸ πράσινο περὸ βόλι πέσαν,
γλυκειὰ γιορτὴ ἐκείνων π' ἀγαπήσανε
κ' ἐλπίδα ἀληθινὴ ὅσων πονέσαν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τρόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38686

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Claude Marsey

Ο Ζυλιέ Μπερνιέ σηκώθηκε για ν' ακολουθήσει τη μητέρα του, που γρήγορα, πρόθυμη, πήγαινε να περιποιηθεί τους προσεχόμενους στον κήπο. Άλλα στο κατώφλι ο νέος στάθηκε.

Έξω, η άνοιξη θριάμβευε στην πρόσφινη γλόφι των λειμώνων, ανάμεσα στις ανθισμένες προσανάδες, στην ακατανίκητην άσχη των κλαδιών, και στον άερα άκοχη που έφανε στα γέλια σαν μια γέφυρα ευτυχίας. Η γαρά έλαμπε στο καθαρό γέλιο των κοριτσιών. Άλλα πόσον η γλώσσα της ζωής ήταν πιο όπο- λαντική, πιο διακριτική, πιο συγγενική, πιο αυτό το ήσυχο και δροσερό επαχρητικό σαλόνι, βυθισμένο στη σιγή και που τα έπι- πλα, με τα ξεθωριασμένα, μεταξωτά, με το γυαλισμένο ξύλο, ανάδιδαν ένα άρωμα του παρελθόντος!

Αυτό το σαλόνι ο Ζυλιέν τ' αγαπούσε πάντα. Όταν ήταν παιδί, έμπαινε κρυφά μέσα σ' αυτό για να θαυμάσει την διευτέτησή του που σέρβανταν με θαρραλεότητα φόβον από μόνον αιώνα. Είχε λατρεία αληθινή για τις κοριτσές, τις πελοφύρες, τα κομψοτεχνήματα. Και σαν να περιλαμβάνονταν όλη η παρ- μένη γαρά αυτού του περιβάλλοντος σ' ένα μοναχό αντικείμενο, ο νέος αισθανόταν μιαν ιδιαίτερη συμπάθεια για ένα παλιό πιάνο του 18ου αιώνα, στενό και χαμηλό, με ξανθά «κάσας», με κρινιμοειδή πληκτρα και του οποίου οι ασθενείς ήχοι είχαν διατηρήσει την παλιά τους δροσερότητα.

Για πρώτη φορά ο Ζυλιέν είχαν ανακαλύψει σ' αυτό το πιάνο, τον κρυφόν ήλιγο της αρ- μονίας. Τ' άδεια δάχτυλα του είχαν εξασκηθεί σ' αυτό. Ύστερα, όταν με τα χρόνια και τη μελέτη, καλλιεργήθηκε το μοναχικό του τα- λέντο, πολλές φορές περιφρονούσε το μον- τέριο πιάνο για να ξαναβρεί στο παλιό, σαν σ' ένα παλιό φίλο του.

Μήπως δεν ήταν λιγάκι σαν την φωνήν εκείνων που είχαν κατοικήσει σ' αυτό το σπίτι και που κοιμούνταν τώρα τον τελευταίο ύπνο τους; Δεν ήταν πρό πάντων η φωνή της γαράς γαγάς του, που είχε πεθάνει πριν από δυο χρόνια;

Αυτή η γαρά είχαν αναθρήψει τον Ζυλιέν με την μερίμνα και τον ένδοξο αίσμα των γυ- ναικών του παλιού καιρού. Είχε συμπεριλαβεί τα πρώτα μουσικά του, είχαν ενδραυρίσει την κλίση του, για τη μουσική, είχε διαμείψει με τις επιτυχίες του. Ύστερα, κρίνοντας ότι η αποστολή της είχε τελειώσει, είχε ορμήσει, εύθυμη, δίχως λύπη, βεβαία ότι άφανε πίσω της μιαν ευαίσθητη καρδιά που θα την θυμούντα. Κι ο Ζυλιέν την είχε θυμηθεί.

Έκείνη που είχε φύγει ζώσε πάντα μέσα στο μυαλό του νέου.

Ζώσε σαν μια σκιά, που βρίσκονταν πάντα στο πλευρό του, γυρμένη επάνω του, μιλό- ντας σ' αυτό του, συμβουλευόντας και οδη- γώντας. Κι όταν ο Ζυλιέν, τα νοσταλγικά βράδια, αισθανόταν την ανάγκη ν' ακούσει μιαν ειλικρινή φωνή, άνοιγε το άχρηστο πι- άνο, άναπολούς τις παλιές μελωδίες, τις τόσο χαριτωμένες, που έπαιζαν η γαρά του. Νόμιζε ότι ευρίσκε την τρυφερή εμπνευση της πεθαμένης και τον ίδιο τόνο της φω- νής της.

Ένας σκοπός προ πάντων έμενε μέσ' το μυαλό του, ένα απλόχο τραγουδάκι:

Στην άνοιξη των χρόνων μου
Πεθαίνο θύμα του έρωτα,
Σαν τα έρμια τρανιάφουλα
Ποιό το ίδιο βράδι μαραινόνται...

Α! αυτό έδω!... Αυτό έδω!... Άλλ' ο Ζυ- λιέν δεν μπορούσε να άνειυενη παρακαλέν. Με ξεφρονιτά τον εταίριόβαν άπ' τον κήπο, άπ' τη σιγή του μοναχία, στη μυστηριώδη σιωπή του σαλονιού. Πλησίασε, σιγά-σιγά Τόν περιγκυλίσαν νέοι και κορίτσια, τον υποδέ- χτηκαν με παράνονα κι ειρωνείες, και, σκε- πάζοντας τον θόρυβο, η φωνή της κ. Μπερ- νιέ έδηλωση:

—Τώρα θα παίξουμε λιγάκι μουσική! Στο ήσυχο και σοβαρό δομάτιο σταμάτησεν ο θόρυβος. Καθένας τοποθετήθηκε στην τήχη ή αναλόγος των συμπεριβαίων του. Ένα κο- ρίτσι κάθισε στο πιάνο, τόμορφο, στο ήπιο και μονότονο πιάνο. Άρχισε μ' ένα κοινό ταγκό. Στάσανα. Ο Ζυλιέν ξαναγύρισε φυσικά σ' ονειρό του.

Δέν άγνοούσε για ποιό σκοπόν η μητέρα του είχε συνταροίσει τη νεολαία. Άπο πάλιν καιρό τόν βίαζαν να παντρευτεί. Πρώτα είχαν αντι-

σταθεί, ύστερα όμως το είχε δεχθεί κατ' άρχην. Έμενε να κάνει την εκλογή του. Σήμερα ήθε- λαν να τον άναγκάσουν σ' αυτό.

Ένθ' η συρτές φράσεις έτρεχαν κάτω άπ' τα δάχτυλα της πιανίστας, ο Ζυλιέν παρατη- ρούσε τα κορίτσια που παρευρίσκοντο. Με- ρικά δέν του άρέσαν καθόλου. Μονάχα τρία του φάνηκαν κατάλληλα.

Τό ένα, η Μάρθα, ήταν όμορφη στο πρόσωπο, χωρίς τίποτα το έξαιρετικό, έκρυβε κάτω από μιαν άτίτασσαν δειλία τις άρετές που μπορούσε νύχη. Τ' άλλο, η Ζωρζέττα, εκείνη άκριβώς που καθόνταν στο πιάνο, είχε μιαν άφελή και χαϊδεμένη όμορφη. Η Άλίκη, τέλος, περνούσε για πολυδιαβασμένη και τα καθαρά της χαρακτηριστικά ήσανόαν Ιταλίδας, παρθένας, τό ήπιο μέτωπο της και τό χαρι- τωμένο πρόσωπο της περιβάλλονταν από μιαν μαύρα μαλλιά. Ποιάν ν' έλξε; Ο Ζυλιέν δίσταζε. Τις κίταζε στη σειρά, γυρεύοντας ένα σημείο της μοιάς, μιαν ένδειξη που θα καταλάβαινε μονόχ' αυτός, την κρυφή απο- κάλυψη που λέει σιγά-σιγά στο αυτό το άν- δρώπο: Αύτην πρέπει ν' αγαπήσει! Άλλα κομιά άποκαλύψη, καμιά ένδειξη, κανένα σημείο δέν έκαμαν να κινήσει η καρδιά του.

Η Ζωρζέττα όμως είχε σηκωθεί άπ' το πιάνο. Η Άλίκη την άντικατέστησε και, κάτω άπ' τα τεχνικά δάχτυλά της, μια σονάτα στέ- ναζε τους καθηκτικούς της ρυθμούς. Και οι τρεις πιανίστες! Ο Ζυλιέν αισθανόταν ότι τό πρόβλημα γίνονταν περισσότερο άλυτο. Άπελτίονταν και τα σκοτεινά βλέμμά του, άπ' την ολάνοχη πόρτα, παρακολού- θούσαν τώρα τα παιχνίδια του ήλιου επάνω στις πράσινες πελούδες του κήπου, τις άνθη- σμένες προσανάδες, τ' άκίνητα κλαδιά των δένδρων, παντού τέλος όπου δέν συναντού- σε τό κοπιαστικό άνιγμα των καθάρων ματιών των κοριτσιών.

Η σονάτα έβησε σέ λίγο. Χειροκρότησαν. Μερικές φωνές έξήτησαν:

—Η σειρά της Μάρθας!

Ύαχουσε, σηκώθηκε καί, κατακόκκινη, είπεν:

—Αν τό επιτρέπετε, θα παίξω πολύ ευχα- ρίστως στο παλιό πιάνο.

Όλοι φάνηκαν έκπληκτοι, άλλα τό δέχτη- καν άπό ευγένεια. Μονάχος ο Ζυλιέν φάνηκε συγγενισμένος άπ' αυτή την πρόθεση.

Πλησίασε ζωηρά στί πιάνο, βοήθησε την νέα να καθίσει, άνοίξε τό σκέπασμα και ρώ- τησε:

—Τί θα παίξετε;

—Αυτό! είπε.

Κοι κάτω άπ' τα χέρια της, σιγανές και χαϊδευτικές, η νότες του παρελθόντος άκού- σθηκαν, ό χαριτωμένος σκοπός του παλιού τραγουδιού τονίστηκε άξαρνα:

Στην άνοιξη των χρόνων μου
Πεθαίνο θύμα του έρωτα,
Σαν τα έρμια τρανιάφουλα
Ποιό το ίδιο βράδι μαραινόντ...

Ο Ζυλιέν μουδούκισε τα μάτια για ν' απο- λάσει καλλίτερα την ευτυχία του. Η φωνή της πεθαμένης φαινόταν σαν να ξανα'ον- τάνεσε σ' αυτή τη νέα και δροσερή φωνή. Έλεγε: Αύτην πρέπει ν' αγαπήσι! Καί, χωρίς να τό ξέρη ίσως, την άγαπούσε...

(Μετάφρ. Γιάννη Χιδιόργλου)

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΠΟΚΟΣΜΟ ΒΙΟΛΙ

Ακουσε τ' απόκοσμο, το παλιό βιολί, μέσα σ' τη νυχτερινή σιγαλιά τ' Απρίλη, 'ς το παλιό κομμάτι του μια νυχτή λαλεί με τ' άρχα κι' απόρθενα της άγάπης χείλη. Και τ' άηδόνι τ' άγρυπνο και τό ζηλευτό ζήλευσε κι' εσώπασε σ' όκνην κι' εστίνθη, για να λδή περίφρανο τί ποιά 'ναι αυτό, ποιά τό λεί γλυκύτερα της καρδιάς τό πάθη.

Ός κι' ο κρινός, τ' άγαρο και δειλό πουλί, με λαχάρ' απόκοψη τα φτερά τινάζει και σωπαίνει άκούοντας τό παλιό βιολί, για να μάθι ό δόντος πως ν' άνασταλάξει. Τί κι' άν τρώη τό έξέλο του τό σαράκι; Τί κι' άν περουν άγρόστοι χρόνοι κι' άλλοι χρόνοι; Πιό γλυκιά και πιό όμορφη και πιο δυνατή η φωνή του γίνεται όσο αυτό παληώνει.

Είμ' έγώ τ' απόκοσμο, το παλιό βιολί, μέσα σ' τη νυχτερινή σιγαλιά τ' Απρίλη, 'ς το παλιό κομμάτι του μια νυχτή λαλεί με τό πρώτον έρωτα τό δροσάτα χείλη.

Τί κι' άν τρώη τό σπλάχνα μου τό σαράκι; Τί κι' άν βαδίζω άγρόστοι χρόνοι με τό χρόνο; Πιό γλυκιά και πιό όμορφη και πιο δυνατή γίνεται η άγάπη μου όσο έγώ παληόνομ.

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΑΤΑ ΜΙΑΣ ΣΚΥΛΙΤΣΑΣ

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Αν μ' έβλεπαν οι άνθρώποι να γελάω, καλή μου Μαρή, κρυφά-κρυφά θ' άρτναν το σαλόνι σου και θα ήρχοντο να γελάσουν μαζί μου. Ό, πως να μη γελάσω, καλή μου κυρία... Νάξερές ό καλός αυτός νέος που γονατίζει τώρα μαζί σου, μπροστά στο βωμό του γά- μου σου, νάξερές ό καλός αυτός νέος πόσες φορές δά σε κάνει να λυπηθής. Τό πρόσπο τό άνθ'είε σαν λουλουδι και τα λόγια του είνε γλυτά, γλυκύτερα από τα μάτια του... Καί είνε τα χέρια τον τόσο άβρα και τα δαχτυλάκια του κουνίστικα... Πού νομίζεις όμως πως έπήγε γδές τό βράδυ που τον έ- πήρα από πίσω; Σε μια ξένη κυρία, ύστερα σε άλλη, ύστερα σε άλλη. Καμιά από της τρεις δέν ήτο μητέρα μου, γιατί καμιά από της τρεις δέν τον έμάλωσε λιγάκι. Καμιά από της τρεις δέν ήτο άδελφή του, γιατί καμιά από της τρεις δέν έδάκρυσε σαν είδα κοντά της τό άσπιο παιδί. Τό χαμογέλασαν κι' η τρεις κι' αυτός της έπλήρησε... Πούς έξερει, καλή μου κυρία, την στιγμήν εκείνη πόσο θα πονούσεν η δική σου καρδούλα που δέν έβλεπες κι' άργούσε. Καί από πόση γαρά θα γέμισε το ψυχή σου τη στιγμή που άκου- σες την πόρτα ν' άνοίγη και είδες αυτόν να σε φωνάζει με τό γλυκό σου όνομα... Τό ξέρω, τό βλέπω πως τον άγαπάς πολύ και άν τύχη καμιά φορά να σοι μιλήσουν για της άλλες γυναίκες του δά πονέσες, μά δέν θα τον πει- ράξεις ούτε μ' ένα σου λόγο.

Θάρουν βραδείες, καλή μου Μαρή, που μόνι θα τον περιμένεις στο κρεβάτι σου και θα σοι φαίνεται η καμαρούλα σου σαν τάφος και θα είνε τό κορμάκι σου ένα όρ- φανό λουλουδι ογμένο σε μια κάμαρα... Κι' έκείνος θα περνά από της άγκαλιές των άλλων γυναικών και θα λήε σε όλες τα ίδια λό- γα που τακτικά τον άκούω να λήε και σ' εσένα. Μά όχι, καλή μου κυρία, δέν θα τον άρψω έγώ να σοι ματώσει την καρδούλα σου... Θα τον διώξω έγώ άπό δό μέσα... Τώρα μόλις γίνι ή γάμος σου θ' άράξω τό στέφανο του και θα τ' άρψω, να πέση από τό ματαλόνι. Την άλλη μέρα θα βρω τό νυφικό σου φόρεμα και θα τό δαγκάσω παντού έως ότου να τό σπύσω... Την άλλη μέρα θ' άνερθώ στη νουσα- λέντα σου και θα τό σπάσω όλα... Καί σ' έκείνον θα γίνω πεύ άγρια. Δέν θα πηγαίνω πιά μαζί του και κάθε στιγμή θα τον δαγ- κόνω άλύπητα... Δέν θα σ' άρψω, μικρή μου κυρία, ήσυχη δέν θα σ' άρψω ούτε σιγ- μηνη ήσυχη άν δέν φύγη αυτός από δό μέσα.

Ένας άντρας που άγαπά πολλές γυναίκες μπορεί να της άγαπά όλες ποτέ όμως δέν θα μορέσει ν' αγαπήσει την γυναίκα που παντρεύτηκε.

Άς έλθουν λοιπόν όλοι αυτοί που σε περι- τρυφούν να γελάσουν μαζί μου. Μιά σκυλίτσα έξερει καλλίτερα από τους άνδρ- ούς που πρέπει να στηριχθί η ευτυχία.

Από τό Γερμανικό

ΕΡΡ. ΜΠΕΤΤΕΝ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Προτού να φύγω σ' άλλες χώρες, πλέοντας τόν άχάλιστο ποταμό που οι βάρκες φορβόνται ν' άνιμωτοπλίσουν, είδα την ήσυχή σου στήνη, και τα πέτρινα σκαλοπάτια και τό φάντασμα του πε- θαμένου καλοκαιριού καθισμένο, με τό μάτια κλειστά, στην κλεισμένη πόρτα του κήπου σου.

Χωρίς δύναμη τα χέρια μου δέν μπορούσαν να ξυπνήσουν αυτή τη σκιά και να την ζωσάνουν πάνω στην καρδιά μου, για να κάμει να ξαναγυ- ρούν οι μέρες που φύγανε.

Σίβει, όσο η κατανία με τό μαύρο κορμό μίνει δοθα, οι νυχές μας θα ζουν μέσα σ' αυτό τό ά- σπιο της προσανάδας όπου άγαπηθήκαμε, θ' άχ- νίζον με τό ρόδα και θα σκέψουν πάνω στο πλάσιο των πυκνών δάμνων.

Ο άέρας που άκονε τα λόγια μας θα τα τρα- γουδάει άνάμεσα στους ήλιοφώτιστους δρόμους, τα φραγκοστάφυλα, που τα χείλη μου πέγραψε μέσα από τό χέρι σου δά όμοιάζουν εύδημα δίπλα στα φρονιτοκία και στα όρχα κάστανια, με τό δαμνένο χροδί, θα γίνονται κάθε μέρα πιο ρόδινα.

Θά ήπάχουν έκεί φυλές κι' ήσυχα πουλιά που ό έρωτός τους δέν θάνα καθόλου ταραχμένο. Άλλά έμεσι, Σίβει, ποιά θα είμαστε; Τώρα μεγάλες άποστάσεις μάς χωρίζουν κι' ό γοητός ποταμός μάς συνοδεύει...

Την άγνή, φαίνεται σαν ένας άγρυπός καθρέ- πτης ένθ' η άναπνοή τον έχει θαμπώσει ό λάρ- γης του μεσημεριού τον κάνουν ν' άχνοβολή κι' όταν ό ήλιος κλίνει, ξανανάνεται με μάγισσα.

Κ. ΤΡΟΥΚΙΔΗΣ

100 ΔΡΑΧΜΑΙ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΧΕΡΟΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Πρόκειται περί ενός πρω- τοτύπου καθ' όλα λαλείου, εις τό όποιον ή τύχη θα έχη όλην άυτήν την έλευθερίαν διά νά ένεργησιν. Η τύχη δέν θα έπεί ούτε τό παρα- μύχοι άποπόιν εις την έ- ξάσκηση του έργου της. Ό- σοι ηγύστησαν εις την ζωήν των να λάβουν πολλά έν- δείξεις των συμπεριβαίων της τύχης άς είναι βέβαιον ότι και εις την πορείαν αυ- τήν η τύχη θα τον θα έχη πάλιν έλευθερίαν δρά- σεως. Έξήρμημεθα:

Εις την πρώτην σελίδα της «Σφαίρας» και εις τό δεξιόν άκροίος μέρους του τίτλου υπάρχει κάποιος ά- ρεθμός.

Αριθμός φέρουν δια τα φύλλα που θα κυκλοφορή- σουν εις τας Αθήνας τον Πα- ραιά και τα Προάστια. Προ- σέξτε τον αριθμόν αυτόν.

Φυλάξτε καλά τό φύλλον μέγας δυνάμειν και τό άσπιο όνομα. Είς ά- τ ό διόι ό άγοράσας φύλ- λα της «Σφαίρας» εις τας Αθήνας, τήν Πειραιά και τα Προάστια, θα ήπτε ποιος από όλους τους αριθμούς που έφραγ τα φύλλα έκδοσας τό βραβείον των 100 δραχμών. Ο τυχερός άς παρουσιάσθι άμέσως εις τό βραβείον ή άς μια γράφη ποδ να τό στείλωμεν.

Η ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ

Πας όποιος θα γίνη η κλή- ρωσις των αριθμών πάλιν εις την κληρονομία. Καθόλου. Ο τρόπος της κληρονομίας του τυχερού αριθμού είναι τοιούτος όστις ν' άποκλείε- ται πάσα ύπόνοια καταπα- τήσεως των δικαιωμάτων της τύχης.

Και ιδού: Την έσχατην Κνωσικήν 6 Μαΐου τό πρωτό τά Πό- ρωσαν δύο έρμιασίδας: Τό «Ελευθέριον Εήμα», και την «Καθημερινή». Μετά προ- σήχη θα μετρηώμεν έλας τας λέξεις που θα περιγρά- ψι την άσπια και τας δύο ΜΑΖΗ έρμιασίδων. Ο έ- ρμιασίδς των λέξεων αυτών θα είναι και ό έρμιασίδς της «Σφαίρας» που θα κερδίσι τό έκατόφραγκον.

Τώρα θα έρσάτημεν με- ρικοί:

Και έν εις την ιδιάν μας «Σφαίρα» τύχη ένας ά- ρεθμός μινός, 15 π.χ. 17, 3 ή 112; Είναι δυνατόν και τα δύο άδρα μαζί ν' άποτε- λωται από λέξεις τόσ νό- λλας;

Αυτό τό έποβλέψαμεν και διά τον λόγον αυτόν ή άρ- θρωσις των φύλλων της «Σφαίρας» ήρχισε από ένα τέτοιον αριθμόν, ό όποιος να είναι δυνατόν να άποτελέσθι το σύνολον των λέξεων δύο κυρίων άδρων.

—Και έν την ήμέραν έκείνην με άς των δύο έ- ρμιασίδων δέν έχει κύριον άδρον;

Απαντήμεν ήμεις, ότι θα ληρθθί υπ' όμιν ό έρμιασίδς των λέξεων ιουδήποτε δημο- σιεύματος που θα υπάχρη εις την πορείαν στήληνης προ- τής σελίδας και των δύο έ- ρμιασίδων.

Αριθμοί των πρωτοτύπων αυτού λαχόν θα υπά- ρχουν εις κάθε νέον φύλλον της «Σφαίρας» που θα κυ- κλορρεί άς τας Αθήνας, τόν Πειραιά και τα Προ- αστία.

—ΤΟ ΠΟΛΥΓΙΜΩΤΕΡΟΝ ΒΡΑ- ΒΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΙΚΗΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗΤΑΣ.—ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΕΥΜΟΡΦΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ

Είς τό προηγούμενον φύλλον της «Σφαί- ρας» έπροκηρύξαμεν ένα νέον Έλληνοαμε- ρικανικό διαγωνισμόν, διά τ' άποτελέσματα του όποιον έλπίζομεν ότι θα μάς ευλογή- σουν κάποτε όσοι λάβουν μέρος εις αυτόν.

Ο διαγωνισμός αυτός θα έχη ένα νέον στοιχείον, που δέν τό είχαν οι άλλοι, και εις αυτό στηρίζεται όλη η πρωτοτυπία του.

Ο διαγωνισμός αυτός επιδιώκει ν' άναδείξη, να τιμήσθι και να ικανοποιήσθι την ΗΘΙΚΗΝ των κοριτσιών μας, την άτομικήν ΑΞΙΑΝ και την ΑΡΕΤΗΝ.

Θά ψηφισούν τα ήθικώτερα και φρονιμώ- τερα κορίτσια της Ελλάδος. Καί θα ψηφισούν όχι άπλώς για έπίδειξιν και ραταοδοσίαν. Θά ψηφισούν διά ΣΚΟ- ΠΙΟΝ αληθινά ήθικόν και ιερόν.

Δέν άπευθυνόμεθα μόνον προς τους ένδο- ξαστές νέους και τους αισθηματίας έν των άναγνωστών μας. Άπευθυνόμεθα προς τους ΓΟΝΕΙΣ, προς τους ΑΔΕΛΦΟΥΣ, προς τους ΚΑΛΟΥΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ, που έχουν την κό- ρην τους και την καμαρώνουν σαν ένα κορυ- μένον θησαυρόν και βλέπουν με μελαγχολία να περνούν τα χρόνια και δέν ήμπορούν ν' άποκαταστήσουν μ' ένα ΚΑΛΟΝ ΓΑΜΟΝ την άγαστημένη τους, γιατί δέν έχει προτιμή, ή δέν ευρίσκουν εις τον στενόν κύκλον των γνωρι- μών των τό κατάλληλον πρόσωπον για να τό την έμπιστευθούν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Τόν διαγωνισμόν αυτόν μάς πόν ένέπνευσε μέγας αριθμός έπιστολών που έλάβαμεν κατά καιρούς, και έξακολουθούμεν να λαμβάνομεν, από την Αμερικήν.

Στη μεγάλη πέραν του Όκεανού δημοκρα- τία ζή ένα πλήθος Έλλήνων, οι όποιοι μαζί με τό άρεστον πύρ που διατηρούν εις τα στήθη των διά την Έλληνικήν πατρίδα, τρέ- φουν οι περισσότεροι και ένα άζοιμητον πό- θον: Όσοι έξ αυτών είνε έλεύθεροι να ένω- θούν διά τον γάμον με μίαν κόρην κατάλλη- λον γι' αυτούς.

Οι άληθινοί Έλληνες της Αμερικής όνει- ρεύνται τον γάμον με Έλληνίδα.

Άλλα είνε εύκολον, με την άπόστασιν που τους χωρίζει από την Ελλάδα, να ευρουν τό πρόσωπον που θέλουν, όσος τό ποθούν. Στο χροίο τους πιδανόν να υπάχρη σήμερον η νύμφη που θα πραγματοποιήσθι τό όνειρό των.

Αυτοί όμως την άγνοούν.

Ατάς τάς άπόρίας, αυτήν την ήμοιβαίαν έπιθυμίαν θ' αναλάβη η λύση και ικανοποι- ήσθι ό διαγωνισμός μας.

Θά φέρη εις την έφάντασιν όλα τα πρό- σωπα έκείνα που έχουν ΔΙΚΑΙΩΜΑ, λόγω της καλής άνατροφής των, λόγω της ήθικης των άρετών των, που βρίσκονται τόσο ΣΠΑΝΙΑ στη σήμερινή έποχή, να έπιθυμή- σουν και να ζητήσουν ΕΝΑ ΓΑΜΟΝ κατα- λληλον γι' αυτά.

Και ιδού πός:

ΤΑ ΗΘΙΚΩΤΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Άπό σήμερον εις ένα μέρος του φύλλον θα υπάχρη τυπωμένο ένα ψηφοδέλιον με τον τίτλον «Έλληνοαμερικανικός Διαγωνισμός».

Τό ψηφοδέλιον αυτό θα τό συμπληρώσθι οίόσδήποτε άναγνώστης, άναγράφον εις αυτό τό όνομα της κόρης έκείνης που θεωρεί ότι ως ώριμότεραν (τό να είνε και ώραιά βέβαια δέν άποκλείεται) άλλα ως ΗΘΙΚΩΤΕΡΑ με ταύν των γνωρίμων του.

Θά ψηφίσθι δηλαδή έκείνην που θεωρεί ως φρονιμική, και έχουσαν καλόν χαρακτήρα, ως άρεστον και συνεπές, ως κατάλληλον διά να γίνη καλή σύζυγος.

Έπειτα δά σημειώσθι στο ίδιο δελτίον τό μέρος όπου μένει η ψηφισμένη και τό ίδι- κόν τον όνομα, με την διεύθυνσιν του.

Αν δυσκολευεται να στείλη τό δελτίον, δύναται να στείλη τό αντίτιμον αυτού (τό άν- τίτιμον δηλ. ενός φύλλον, ήτοι 1 δραχμή) και ήμεις θα τό συμπληρώσωμεν, θεωρούντες έκάστην δραχμήν ως μίαν ψήφον.

Έκαστος δύναται να στείλη όσας ψήφους έπιθυμεί όπέρ της ύποστηρίξεώς του. Συγχρόνως ό ίδιος ό ψηφίζων, κατόπιν έγκρί- σεως της ίδιας ψηφισμένης η της οικογενείας της (είνε δά άσφαράτος η έγκρισις αυτή) δύ- νεται να στείλη την φωτογραφίαν της διά να

δημοσιευθί. Ως δικαίωμα δέ δημοσιεύσεως, διά τα έξοδα δηλαδή της εικόνας, όφείλει να συνταποστείλη δραχμή 50.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έπίσης από την Αμερικήν και από τα άλλα μέρη του έξωοτικού, οίόσδήποτε άνα- γνώστης δύναται να στείλη τό σχετικόν ψη- φοδέλιον, διά του όποιον θα ψηφίσθι τον νέον έκείνον, διά τον όποιον φρονεί ότι συγ- κεντρώνει τα στοιχεία που απαιτούνται δι' ένα καλόν σύζυγον.

Θά γράφη εις τό δελτίον τό όνομα, τό επάγγελμα, την ήλικίαν, την ιδιαιτέραν πα- τριδα ή τό στοιχείον όστις ήμεις θέλομεν να τιμήσθι και να ικανοποιήσθι την ΗΘΙΚΗΝ των κοριτσιών μας, την άτομικήν ΑΞΙΑΝ και την ΑΡΕΤΗΝ.

Έκαστος ψηφίζων δύναται άντι δελτίον να στείλη ισάριθμους δραχμάς, έκάστη των ό- ποιων θα ύπολογίζετα ως μία ψήφος.

Δύναται επίσης να στείλη την φωτογρα- φίαν του ύποψηφίου, με 1 δολάριον ως δι- καίωμα δημοσιεύσεως ή 50 φράγκα Γαλλικά, διά τους διαμένοντας όχι εις την Αμερικήν, άλλ' εις άλλας χώρας του έξωοτικού.

Η ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΣ

Όταν θά προχωρήσθι η ψηφοφορία θα όρί- σωμεν την έποχην της λήξεως.

Προηγούμενος θα όρίσθι πόσους ψήφους πρέπει να συγκεντρώσθι έκάστη ύποψηφία και έκαστος ύποψηφός, διά να θεωρηθών έπιτυ- χόντες.

Η έπιτυχία συνίσταται εις τό εξής: Τα όνομα έκείνων που θα συγκεντρώ- σουν τον όρισθηόμονον αριθμόν ψήφων θα δημοσιευθούν κατά σειράν εις ένα πίνακα, όστις θα όνομασθί «Πίναξ των ύποψηφίων».

Κατ' αυτόν τον τρόπον θ' άνακηρυχθούν αι και οι ύποψηφιοι.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΕΡΕΥΝΑ

Και θ' άνακηρυχθούν μέν ύποψηφιοι όσοι λάβουν τάς όρισμένες ψήφους.

Άλλ' άρκεί η πλειοψηφία; Είνα άπόδειξις για ένα κορίτσι που έπήρε ψήφους ότι είνε πραγματικώς ήθική και ένά- ρετη, όστις ήμεις νομίζομεν, για να την πα- ρουσιάσωμεν ως τοιαύτην εις τους ένδιαφε- ρομένους, υπ' ευθύνην μας;

Όχι. Δέν άρκεί η πλειοψηφία.

Άμα καταρτισθί ό πίναξ των ύποψηφίων, δι' ιδιαιτέρας μας ύπηρεσίας, όργανομένης καταλλήλως, θα ζητήσωμεν άσφαλείς, ειλι- κηνείας και άναμφισβητήτου κύρους πληρο- φορίας.

Θά ζητήσωμεν δηλαδή πληροφορίας, άν ή τάδε κόρη που έψηφίσθι έχη πραγματικώς τά προσόντα που απαιτεί ό διαγωνισμός μας. Θά μάθωμεν από κατάλληλα πρόσωπα

—Αὐτὴ εἶνε ἡ βρῶσις μας, ψιθυρίσε
Ἡγούμενος στὸ Σμάραγδο, δείχνοντας
χαμόγελο τῇ φασουλάδα. Ὅσο γιὰ τὴν πόσ

Υπήρχαν και τέτοια παραδείγματα, κάμπο

νωμε να τὸ ἐνθυμηθῇ πάλιν.
Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

νωμε να τὸ ἐνθυμηθῇ πάλιν.
Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

—Τρεῖς νεαροὶ ἀξιωματικοί, λοχαγός, ἀνθ' ἑνὸς, κ

στίχημα τοῦ Γρ. Σενοπούλου ΦΛΩΡΑ ΤΡ
ΚΑΡΔΗ.

ἐνώσεως νέων». «Ξεμοναχιασμένο στο βουνό», «λουλοῦδι».

Θ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΜΠΑΚΑΚΑΣ...

Πιρδίζω μ' π'λί μ',
Μήν κλιές τ' κάκου κι
μή μ' κακίων'ς, κατά π'
λιέει κι' του τραβούδ',
κι' ού Μήτρ'ς σ' δέν σ'
άπαρνιέτι ποτές, ούρη
σαφρακισμέν'... "Αν είσι
χουλιασμέν' π'δής κι' δίν
πής'ς γραμμα μ' τόσουν
κιόν διν φταιου ιγώ ού
μαύρ'ς. Είδαν π'θηνά τ'
ματάκια σ' «Σφαίρα» ιδού
κ' ένα μήνα; Διά ποιούν τ' λ'πόν τρώπουν
νά σ' γράψου; Δίν πής'ς αλόμ' χαμπέρ' ότι
δίν έχου τ' δ'καίονμα νά σ' γράφου μέσ' απ'
άλλ' φημερίδα κι' ότ' εί'α προπ'λήσ' ούλα
μ' τ' γράμμ'τα ούλ' χρον'κής στ' «Σφαίρα»;
"Η μπάς κ' θέλ'ς νά πάθου κάνα κάζου κι'
νά μ' βάν' στη Παλγά Στρατώνα ίπι ίσχυου-
κερδεία;

"Οντας έπαυ' ή «Σφαίρα» ού Διαφεντ'ς
μ' φωνάξι κι' μουπε:

—Μήτρου, σ' δίνου άδεια ένα μήνα μιτά
μισοτρουφοδουσίας. Μέσ' στ' μήνα μάειδε
γράμμα'τα έ'ει. μάειδε γραφές.Πάαινε νά ξα-
πλώσ' τ'ν άριδα σ' κι' φάε κι' πιέ στη γειό μ'.
"Άλλου π' δίν ήθιλα κι' ιγώ ού δόλιους.
Τόκ'πα λάσπ' κι' δώθ'ν πάν' κι' οί άλλοι.
"Ελα όμως π' τά ζ'γάρια τ' διαόλου δι' σ'
άφιν' μάειδι νά κάτ'ς μάειδι νά ξαπουστάς.
"Ακ' νά μάθ'ς ένα χ'νέρ' π' γύρεψ' νά μ'
φτιάκ' ένας μπάκας. "Ιν πρώτ'ς μάθι ότ'
μπάκας, κατά πώς διαλαμπάν' ή άνθουλο-
γία κι' κατά π' λιέν' οί γραμμ'τιζούμ'νοι,
προσνοματιζιτι κι' οί βάτραχ'ς, όπιρ είνι
ένα ίρεπιόν ίφτατρόσ'π'ν. Τουτέστ'ν γεν-
νιέτ' αυγό, μιτά γένετι σκ'λίκι, μιτά ψάρ'
κι' μιτά... πήρ ού δίατ'ν'ς τούν πατ'ράκι τ'
πής. Π' νά δ'μάμ' ού έρμους ούλ' τη φαμί-
λια τ' κι' τ' βιουγραφία τ'. Νιά β'λά τό ξέ-
ρου πώς μήτ' αυγό άπομέν' μήτι ψάρ', μήτ'
σκ'λίκι... Πάει κ'τά διαόλ'... γίνιτ' στου τέλ'ς
βάτραχ'ς κι' σκάς' άπ' τ'ς φουνές κι' άπ' τ'
κακό τ'.

Τ' λ'πόν ένας άπ' αυτ'νους τ'ς βατράχ'ς
άμα βήκι άπ' τ' αυγό, δίν τ' άριγι νά στα-
μ'τήσ' στ' βατραχ'λήκι μόνε γύρεψ' καλά κ'
σών' νά γένη άνθ'πους. Γύρ'σι άπ' δώ, δός
τ' άπου κεί, γύρνα κατά πίσου, είδι τ' ζου-
γραφία μ' στη «Σφαίρα», ζήλ'ψι τ' άσ'κλήκι
μ' κι' τ' λιβ'ντιά μ' κ' είπε:

—Αντι, τώρα θ' γίνου Μήτρους Κουρνό-
γαλου.

Και γιά νά περφαν'φτή πλειότερο έπιασ'
κι' τόγραψ' σ' ούλις τ'ς φημιρίδ'ς. "Αμα θ'
μάθ' ού κοσμάκ'ς ένα τέτοιου πράμμα, σ'
λιέει, θά τσακ'στή νά δη τ' άξιουπιρίεργον
θέαμα.

"Ετσι, π'λές, Πιρδίζω μ', έκει π' καθόμαν
ξαπλ'μένους στ' γραφεία της «Σφαίρας» κι'
μάσαγα τ' μισοτρουφοδουσία μ', όπ' μουχι
δός' ού Διαφεντ'ς μ', νάσι κι' έχριτι τρέχ'ν-
τας ίνα π'δι άπ' τ' γραφεία της «Σφαίρας».

—Τάμ'θις, Μήτρου; μ' κάνει, τ' όνομα σ'
σέρνετ' άπ' δώ κι' άπ' κεί σάμπους νάταν
άξιουπιρίεργον θέαμα. Ρεζ'λεύτ'κες, κακό-
σουρι, πής κατ' άνέμ'.

Ταμπλάς μ' έβάρ'σι άμ' τ'άκ'σα.
—Τί κρέν'ς ούρ' καπιρέ; τ' κάνου, κι'
ποιούς περγέλασε μι τ' όνουμά μ';

—Κειός ού βάτραχ'ς μ' λιέει, άπ' ήτον
γραφιάς στα γραφεία της «Σφαίρας» νιά β'λά
κ' έναν κινό.

Σάν τ' άκ'σα, ούρ' κοντουφρύδα μ', σάν
τ' άκ'σα ού αίμας μ' άνέβ'κι στου κιφάλι, σάν
καπινός άνέβ'κι. "Ενα τέτοιου χαμένου κουριμ'
νά θέλ' νά ρεζ'λέψ' τ' όνουμά μ'!

"Ενα κι' δύγιου κι' κατά τ' σπιτ' του. σάν
άγέρας.

—Ούρ' Μπιρτόδ'λε, τ' κάνου, έξου φρεγών
κι' έσου δ'μό, ποιόν ρώτ'σες ότ' πήςρες τ' ό-
νουμά μ';

—Τ' όνομα, μ' κάνει είνι τ' Θεού, δέν
είνι δ'κόσ'.

—Τί άν'κατέβ'ς τ' Θεού τ' όνομα με τά
βατράχια; "Ιμένα δέν μ' ίβάφτισε μ' αυτουνο
τ' όνομα τ' Μήτρου ού Διαφεντ'ς της «Σφαί-
ρας» μαθές και μοίρασι κι' μαρτ'ριάτ'κα κι
πήςρις κι' λόγ'ς νιά χούφτα; Ούρε;άφαλοκ'μένε,
γνουρίζ'ς τ'έ'ει νά πή Μήτρους Κουρνόγαλους;

—Αχα, μ' άπουκρένι:

—Αχα κι' ξιρός... Τότες τί γυρέβ'ς με τ'
όνουμά μ'; Μάθε άπαξ κι' δια παντός κι' βάν'-

το καλά μέσα στο ξερό σου πώς Μήτρους
Κουρνόγαλους πάει νά πή άντρας βαρβάτ'ς, λι-
εβέντ'ς, άσίκ'ς κι' χουρεφταράς, πού πηρέτ'σε
δέκα σουστά χρονόκια στου στρατό κι
όπ' έ'ει σ' μάδια π' ζ'γιαζ'νε νιά όκά τ'
πάσα ένα κι' δ'ιλιμποντάχ'ς κι' παρμέν'ς σάν
κ' έλόου σ'. Ούρε, λιέτσου ύπερωκεάνειο,
πού θάβρ'ς ίσν νιά Πιρδίζω νά τρέμ'σάν
λιανοκλάδι κι' νά σιληνιάζ'τε άπου έρουντα;
Τήρα καλό, κύρ μπάκας, μήν κάν'ς κανιά
μουφρα κι' μιπιδέψ'ς τόν παλ' μουτσ'νό σ' μη
τ' δ'κό μ' πρόσ'που κι' άπουστείλ'ς κάνα
γραμμ' πρους στ'ν Πιρδίζω μ' με τ'ν ύπου-
γραφή μ' γιати μαύρου φεϊδι κι' κολ'βό σ'
εφε... Βάτραχου θά σ' πιάκου στα χεράκι
μ' κι' μουλυντήρ' θά σ' άπουλίζου.

Ταυτά κι' μένου, γειά σ' κι' άντίου μ',
Μήτρου, Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ίδου έγώ
έν μέσφ ύμων
τουμπσλιν και αυθις
έπί της στηλός τάπτης
φρέσχον
κσι άξουρίσθον
έκ την έξοριαν
ένθα διέπραχα
την γνωσθην τιμωριαν.
"Αχμαίος και ζωηρός
"Αγκαθαγγελος της «Σφαιρός»,
τό όποιον
προσχυνούμεν ήμιν άχρις έδα-
Ούτως ούσα [φίον.
ή κατάσθαισις σχούρα,
κοινώς μαύρη,

έληπον την πολυπαθεν μοι
όμβρέλαν υπό την έμασχάλη
και όχετόμην άπιών
τόν "Ιουδαίον τόν πλανόδιον ποιών,
ήγονν τόν περιγηγηθ
άπερ και διότη λίαν μοι άρέσκει
ή τέγγη άπτή.
"Επει δέ ό έμός ρουχιζμός
πανάλχαιον ών.

καθάπερ πεφορών έκ νεότης,
είρι παλαιονδολογική έξοχότης,
ουκ μήν αλλά
και άπαν τό έμόν συνελγειόν
πανδελώς έσθιν άλχαιολογικών μουσειόν,
τό όποιον
πλήρες διδασχαιεϊόν.

Μελέθας δέ και σποδάς διαπεπράξας
έπιτοπίας
βούλομαι γίγνει ίεροφάνδης
της άλχαιοκαπής άκαδημίας
τόν έγγραμάτων και άγραμμάτων,
ήγονν τούς έρασθάς και άποσχορακισθάς τών
δόνων και τών πνεγμάτων.

Σπέφσατε γούν, ώ έρασθαί,
και τύφλαν έχέτωσαν αί γροφαι
πρός σύλληψιν τόν Μάϊον και χρυσομάλλιον
μετά σθεφανός,
άπερ έγωγε θά πράξω και θά
γληνδίσω μετά μιάς δεσφοινός,
τό όποιον, δια τό καλόν χρονίον.

Ο "Αγκαθαγγελος

— Κάθε μέρα θά σε ραίνω με ροδόφυλλα
άγαπημένη μου Λίσα.

—Εσείς πάντα γιά ροδόφυλλα μιλάτε και
ποτέ δέν εκάνετε λόγο γιά τ' άγκάθια.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΑΝΤΡΙΣΜΟΣ

"Ενας είνε ό Μπέης, ρέ άγόρια, και άλλος
ένας έγώ ό ύποφαινόμε-
νος, ό Βλάμης της Μα-
νιώς και τέκνο του "Αρ-
τέμη, πιστοποιητικό δέ
σας χοσιάζεται, νομίζω;

"Εξ άλλον βράχνιασα
τέσσερα χρονόκια άτόφια
και περι πλέον νά φωνά-
ζω άπό ένταυθα και νά
έξιστορω τό πάνθο μου
και τό ντέρτι μου σ' αυτή
την άφιλότιμη τη γκό-
μενα πού έχω ένα όλά-
καιρο μήνα νά τη μισ-
νίσω την κακούργα. "Αμάν
ζαλάδες.

"Ακου όμως τώρα, ρέ
Μανιώσσήκισσα νάμάθης
τά γεγονότα μου γιά νά
ξέρης: "Εν πρώτοις δέν
έχω τό ελεύτερο νά κάνω ό,τι θέλω γιати δέν
ήξερα ως τώρα πώς μ' έχανε καταθέσει ενέ-
χυρο σάν και νάμουνα βιβλιάριο τσι λαϊκιάς.
Ρέ δέ γελάς, ρέ κόσμε, με τά μυστήρια πού
συμβαίνουσιν σ' αυτόν έδώ τό τόπο; Και έκ
δεύτερον με βουλώσανε πού λές σάν πέπον
μουλκείκον και με σταμπάρανε στα έπίσημα
βιβλία ως κάτωθι:

Τύπος άνερ με πλούσιο παράστημα και
στάσι προκλητική μέχρι διαμπερές, μύσταξ
έστριμμένον άγκυστροειδώς, έληά μεγαλειό
στη μασέλα, γκραβατάκι ντεμί φλοτάν, ζου-
νάρι έρυθρές και ριγμένο πέντε δαχτύλους
περι την όσφυν, γαρφέραλο στη κομβιοδόχη,
άφέρινα λαδωμένη, μπαίρακατίρος και κα-
βουράκι της ρόδας έξτρα. "Ιφ λέω πώς με
ξερεθίζουσε τά τοιοϋτα λογάκια. Είπες
τίποτα;

Αυτός είνε ό Βλάμης και όποιος έχει, άν-
τεροήσεις ζεμανφούς; κι' όξω μίξερια όπως
λένε και οί γαλέοι, κι' έπειτα οί άναγνώστη-
δες της «Σφαιρας» είνε ξυπνά παιδιά και ξε-
ρουνε νά διαλέξουνε τό πράμμα πού τούς
άρέξει. Πώς;—"Υστερα έρχεται ό άλλος και
σου κουβεντιάξει άνεν ούσια μέχρι σαχλαμά-
ρας κουβέντες περι φιλονικία και σουπα
μούρες και δέ συμμαζεύνεται ό μορμιολύκειος.

"Ακου δά, ρέ κύριε, και μη μου κάνης έμέ-
νανε έπ' άπειρον τόν όσιο. γιати στο όρκί'ο-
μαι στη κρεατοληρά πού διατρέφω στη μασέλα
μου, πού είνε τό καμάρι μου και δέν αλλά-
ζω ριά τρέχα με όλους τούς θεσαυρούς του
"Αλή πασά πού βρήκανε στα Γιάνενα, πώς θ'
άφήκω την άψογο στάσι και θάχουμε ντρά-
βαλα και έπεισόδια. "Εμενανε, ρέ, γιά νά ξε-
ρης, μ' έχτιμει άπαν ή κενωνία γιati είμαι
παιδι με χαρεκτήρα, και φιλότιμο και όχι
μπαμπέσης και ψοφοδεής σάν και σένα, γέν-
νημα και θρέμμα του μεντροσέ, και γινός
της σαρκοφάγας μέχρι κοβάλου. Μάηρες; "Ε-
βγα τώρα γιά ν' άκούσης, πρώτον και κύριον
πώςάν ήσουν άντρας με τρία δράμα φιλότιμο
μέσα σου θάξερεις νά ύπεστηρίξης τόν έαν-
τόν σου άνδροπρεκώς και όχι γυνάικεια, πα-
ραδείγματός χάριν: σ' έκαψε ό άλλος, σ' έβρι-
ξε; σέ στραβοκύτταξε; σ' έκανε ρεζίλι; σου τσα-
λακωσε την υπόληψι; βούτα τον έπιτοπίως
και γέμισε τον έπιτραχήλως καρπαζές. Δέ σέ
φτάνει αυτό; "Αναφέ του π'ι και φ'ι τη λαλί-
στρα καταμουτσουνηδόν ή τράβα την ισόβια
και στείλε τον νά μ'ας γράφη γράμματα από
τόν άπάνω κόσμο. Σακουλευσαι;

Αυτά ξέρω γώ πώς κάνει ό πάσα ένας άν-
τρας και όχι σάν και σένα, ρέ ύπουλε και μπα,
μπέση πού μαχαιρώνεις τόν άλλονε υπό έχε-
μύθειαν. Εηγιέμαι αίματηρώς;

Κι' έτσι πού λές, ρέ Μανιώ μουρομούρα, σάν
είδα πώς ή σκληρά ή τύχη με κατατρέγγει
γιати φαίνεσαι πώς έχει προηγούμενα κατ'
ένάντιόν μου και μέκανε άπεργόν άνερ και
χωρίς νά θέλω,τόρριξα όξω τό λοιπός γενναία
γιати έγώ δέν είμαι από κείνους πού πέρνουν
κατάκαρδα τό πράμμα. Φουρτούνα ήτανε,
Μαέστρος φύσηξε, πέρασε και πάει στόν άγύ-
ριστο. Αυτά έχει ό κόσμος και Σφαίρα είνε
και γυρίζει, ρέ Μανιώ χρουσούσα.

Ο ΒΛΑΜΗΣ

"Υστερόγραφτον.

Στά παιδιά πού μου γράψανε από τό μέ-
τωπο, τά σκαμπανάκια λέω, στέλνω τούς
άδρεφικούς μου άσπασμούς ραδιογραφικούς.